

Deșteaptă-te române

Cristos a înviat!

ISUS E VIU

Petru Dugulescu

Sfărmând obezi și lanțuri milenare,
Frângându-i morții brațele ei reci,
Biruator în lupta cea mai mare,
Isus e viu și viu va fi în veci!

Și nu vor fi pe lume străji romane
Nici pietre ca să-L țină în mormânt,
Căci biruind oștirile dușmane,
Isus e-n cer și-n inimi, nu-n pământ.

Triumfător, S-a ridicat din glie -
Isus Cel viu nu poate sta ascuns;
Iar când pe nori, cu slavă o să vie,
Îl vor vedea și cei ce L-au străpuns.

Cântați-I imnuri, plini de bucurie,
Voi toți care-ați gemut încătușați;
Sfârșitu-s-a azi timpul de robie,
Isus e viu, iar voi eliberați!

Din crucea Lui curg valuri de iubire,
Ducând viață, pace-n unda lor ...
Tresaltă azi și cântă omenire!
Isus e viu - tu ai Mântuitor!

Voi toți care zăceți fără putere
Și vă târâți viața prin noroi -
Isus a biruit prin înviere,
Isus trăiește azi și pentru voi.

Și-n ziua glorioasă a revederii
Când vom zbura spre Patria de sus,
Noi vom cânta în corul învierii,
Cântarea biruintei lui Isus!

Ai fost la Golgota să-L răstignești pe Domnul?

Simion Ioanăș

Poate te simți intrigat de o asemenea întrebare și nu te condamni. Întradevăr, este dură și naște ori agresivitate ori pocăință, nu este o cale de mijloc, sau indiferență privitoare la întrebarea aceasta.

Până nu ajungi la concluzia că l-ai răstignit pe Domnul, până atunci condamnarea este asupra ta; de fapt până atunci scrâșnești din dinți, de fapt până atunci ești mare și tare, ești mândru, până atunci crezi că lumea este la degetul tău mic, până atunci crezi că ești *știe tot*, până atunci crezi că de la tine pleacă meridianele pe pământ și nimeni nu-i ca tine. Până nu ajungi la concluzia că tu l-ai răstignit pe Domnul, caracterul tău rămâne unul egoist, centrat în tine, cu setea de putere, cu setea de bani, cu setea de avere, cu setea de pofte de tot felul, cu setea de a domina, crezi că ții în căușul palmei pământul întreg!

Când ai realizat că păcatul tău l-ai străpuns pe Cristos, când ai realizat că slăbiciunile și slăbăcia din sufletul tău l-ai zdrobit pe Cristos, atunci de-abia începe viața de credință! O începi căzând la picioarele Lui și spunându-i cine ești, spunându-i păcatul tău, văzând

adevărul că tu l-ai străpuns, nu alții, trezindu-te că El e Cristos, nu-i *roata de rezervă*, nu-i sluga ta pe care s-o chemi să-ți servească, atunci vezi că de fapt dragostea Lui pentru tine a fost așa de mare, încât deși te-ai lepădat de El, El te-a iubit!

În dragostea Lui a lucrat prin răutatea ta, prin păcatul tău, prin răstignirea care i-ai făcut-o, a lucrat la mântuirea ta! Prin rănile și Sângele Lui este scris IERTARE și GRAȚIERE în dreptul tău! Dar numai atunci când recunoști că tu l-ai răstignit, numai atunci când vii la El și te lepezi de ciocan, te lepezi de bici, te lepezi de batjocură, te lepezi de PĂCAT! NU ESTE ALTĂ CALE! Calea este una singură, să vii la El, cu El ai avut de-a face la Golgota și nu-i oricine, ci Dumnezeu. Acolo ți-ai împlântat vorba și spinii în Trupul Său. Nu este altă Cale să te împaci cu El!

Te rog, dragă suflete, la acest Paște, du-te la El. Cu El trebuie să te împaci și ce poate să-ți dea El nimeni nu poate niciodată, niciun slujitor al Bisericii nu poate să-ți dea ce-ți dă Cristos pe care l-ai răstignit. Niciun cult religios, oricum s-ar numi el, nu poate să-ți dea ce-ți dă Cristos. Nici chefurile,

bețiile, socializarea cu alții, mâncare bună, distracția sau orice alt divertisment, prin care vroiai să fii împlinit nu pot să te îplinească. Știi de ce? Fiindcă prin ele nu vrei decât să-ți acoperi vinovăția răstignirii, prin ele nu vrei decât să strigi după umplerea golului din inimă, vrei să astupi glasul nemuririi din tine. Astea sunt doar niște surrogate care nu fac nimic, decât te amăgesc.

Singurul care poate să-ți umple golul din inimă, să-ți dea fericirea, este Cel pe care L-ai răstignit la Golgota! Du-te la El că a înviat, du-te la El că a învins moartea, du-te la

El că a învins păcatul, du-te la El că El l-a învins pe satana, du-te la El că-ți dă iertare și viață veșnică. Nimeni nu-ți poate da ce El îți poate oferi la acest Paște! Înțelege că El este Paștele nostru! Nimic altceva! Vino la El!

„Cristos, Paștele nostru, a fost jertfit. El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați”

Extras din mărturia lui Simion Ioanăș

Era ziua de 29 Noiembrie 1994, (înainte cu o zi fusesem la o petrecere cu prietenii mei și nu venisem decât dimineața când m-am culcat fiind obosit și sub influența alcoolului). Eram acasă la mine, mă trezisem din somn, era deja seară. În acea seară am început să mă gândesc la Dumnezeu, la viața mea trăită în păcat și am început să-mi văd starea mea care până în acel moment am considerat-o bună.

M-am coborât pe genunchi lângă patul meu, am simțit prezența lui Dumnezeu acolo, cu mine, și mi-am predat viața în mâinile Lui, rugându-L pe El să mă ierte și să mă dezrobească de orice patimă. Din acea zi, viața mea s-a schimbat, devenind un copil al lui Dumnezeu. Am început să citesc Biblia în fiecare zi și să am o relație cu Domnul meu.

În scurt timp, viața mea s-a schimbat radical, fiind o mărturie pentru cei din jurul meu. Între timp, am simțit chemarea Domnului de-a lucra pentru El, de a vă duce la El ca și viețile voastre să fie schimbate, ceea ce fac și în prezent mărturisindu-l pe Domnul Isus ori de câte ori am prilejul.

ACUM E CLIPA POTRIVITĂ

Valentin Popovici

Acum e clipa potrivită să te întorci din calea ta
La mântuirea pregătită pe crucea de la Golgota.
Nu te uita la alții care se duc orbiți către pierzare,
Privește la Isus pe cruce, și-n jertfa Lui primești iertare.

Acum e clipa potrivită să lași păcatul cel hidos,
Întinde-ți mâna către Domnul, și lanțul greu va cădea jos.
Dacă ești apăsător de patimi, rob de negrele păcate,
Cristos e Singurul ce poate să-ți dea deplină libertate.

Acum e clipa potrivită să nu mai mergi pe drum de iad,
Căci largă este calea morții, și, vai, pe ea atâția cad.
Alege poteca strâmtă, pe calea-ngustă te avântă,
Și nu uita că prin prigoane ajungem la Cetatea Sfântă.

Acum e clipa potrivită să fii oștean cu-adevărat
În slujba ce ți-o dă cu cinste slăvitul mare Împărat.
Nu vei vedea în plata slujbei argint și aur în hambare,
Dar vei avea comori de slavă, în bogății nepieritoare.

Acum e clipa potrivită să mergi în urma lui Cristos,
Să porți și tu pe umeri crucea spre țărnul slavei glorios.
Nu-ți pese de ce strigă alții, din râsul lor tu fă-ți o fală,
Și din batjocurile lumii tu fă-ți hlamidă triumfală.

Acum e clipa potrivită, nu amâna să te predai!
E Dumnezeu ce te invită. De ce refuzi, de ce mai stai?
Duios și blând Isus te cheamă, întinde mâinile spre tine,
Să-ți dea acum îmbrățișarea și moștenirile divine!

MÂNTUIT PRIN CREDINȚĂ

<http://www.fundatiaseer.ro>

Biblia explică clar această chestiune de maximă importanță, mântuirea: **„Prin har ați fost mântuiți, prin credință”** (Efeseni 2:8). Credința în Cristos este singura care ne poate da siguranța cerului.

Poetul Henry van Dyke a spus-o astfel:

„Stau pe malul mării. O corabie își întinde pânzele în briza dimineții și pornește pe oceanul albastru. E un obiect al frumuseții și tăriei. Stau și privesc până când... arată ca un fir de nor alb acolo unde marea și cerul se contopesc. Apoi, un om ce-mi stătea alături spune: «S-a dus!». Unde s-a dus!? S-a dus din văzul meu. Asta e tot. Catargul ei este la fel de înalt, ea este la fel de mare și de puternică cum era când a plecat. Mărimea ei micșorată se află în mine, nu în ea. Și în chiar clipa când cineva spune: «Iată, s-a dus!», undeva există alți ochi care o privesc venind și alte glasuri se pregătesc să strige bucuroase: «Uite-o că vine!». Asta înseamnă să mori când îl cunoști pe Cristos”.

Poate spui: **„Eu nu am fost crescut în Biserică. Unde să merg să găesc credința?”.**

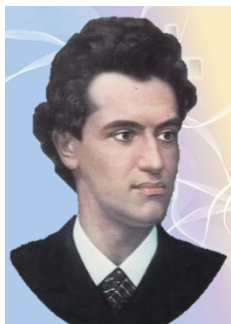
Evanghelistul D. L. Moody a spus: **„M-am rugat pentru credință și am crezut că va coborî și mă va lovi ca un fulger... dar credința nu părea să mai vină. Apoi, într-o zi, am citit capitolul zece din Romani: «Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos». Mi-am închis Biblia și m-am rugat pentru credință. Apoi mi-am deschis Biblia și am început s-o studiez... și de-atunci credința mea tot crește!”**

Poate spui: **„Dar eu nu știu să mă rog!”.** Spune doar atât: **„Doamne Isuse, astăzi îmi pun încrederea în Tine și Te accept ca Mântuitor al meu personal”.** Ai rostit această rugăciune? Acum fă primii pași ai credinței și caută un grup de oameni credincioși pe care să-i frecventezi... Vei crește!

Ciprian Porumbescu, un erou romantic

Victoria Milescu

Pe 6 iulie 1883 se stinge pe pământ pentru a-și aprinde steaua în cer Ciprian Porumbescu, compozitor, violonist, pianist, dirijor. S-a întâmplat la

Stupca, localitate ce azi îi poartă numele, spunându-le tatălui și surorii mai mici, înainte de a închide ochii, la miezul nopții: „Tătuță, Măriorica, vegheați să nu mi se piardă cântecele. Ele trebuie să trăiască, căci eu, iată, mă sting. Le las în dar neamului meu”.

În scurtă sa viață, de numai 29 de ani, Ciprian Porumbescu ne-a lăsat o comoară, în jur de 250 de piese corale și instrumentale, născute din dragostea față de poporul său, din prețuirea folclorului în care vibrează sufletul românului cu ce are el mai frumos și mai dureros. A avut un destin de excepție, etapele vieții sale fiind marcate de întâlniri, de evenimente semnificative, de replici memorabile, care au intrat în legendă.

Ciprian Porumbescu s-a născut la 14 octombrie 1853, ca fiu al Emiliei și al lui Iraclie Golembiowski, la Șipotele Sucevei, în Bucovina, ce făcea parte atunci din Imperiul Austro-Ungar. Așa se explică numele de familie, Golembiowski, tradus de autoritățile austriece, „golemb” însemnând „porumbel”. Dar fără dubiu, este vorba de o familie de români, fiindcă tatăl, preot ortodox, se născuse la Suceava, unde nume ca Porumb, Porumbel sunt destul de frecvente. Când merge la gimnaziul din

Suceava, Ciprian se înscrie sub numele Porumbescu.

Primele cântece la vioară le prinde de la lăutarii din împrejurimi, după care studiază muzica la Suceava, apoi la Cernăuți. Grație unei burse, își continuă studiile la Conservatorul din Viena, având printre profesori pe Anton Bruckner, la armonie. Aici are o activitate efervescentă: conduce corul societății studenților „România jună” (din care făcea parte și Eminescu), cum la Cernăuți condusesese corul societății „Arboroasa”. În 1880, scoate o colecție de 20 de piese corale, unicat de acest gen în literatura noastră muzicală intitulată „Colecțiune de cântece sociale pentru studenții români”, cuprinzând: „Cântecul gîntei latine”, „Cântecul tricolorului”, care a devenit pentru o vreme imnul țării noastre, „Pe-al nostru steag e scris unire”, muzica acestuia devenind imnul Albaniei.

Se spune că Ciprian cânta pe o vioară Amati din 1626, dată de un ȋgăan bătrân, ca plată pentru hrana primită de el și de ceata lui de ȋgăni în timpul secetei din 1866. Există multe episoade ce conturează un portret de erou romantic, având o viață tumultuoasă, cu adversități, unele depășite prin forța tinereții, altele copleșitoare și nedrepte conducând spre un destin tragic. Un eveniment la care participă și se remarcă tânărul Ciprian, la 18 ani, este cel din 1871, de la Putna, când s-a organizat sărbătorirea a 400 de ani de la zidirea Mănăstirii Putna, omagiindu-se memoria voievodului Ștefan cel Mare. Aici îi întâlnește pe Mihai Eminescu, Ioan Slavici, Mihai Kogălniceanu, A.D. Xenopol etc. La un moment dat, Ciprian ia vioara lăutarului Grigore Vindereu și cântă cu patos, după

care, îmbrățișându-și tatăl, spune: „Tată, azi am cântat Daciei întregi!”.

Ciprian intră curând în atenția autorităților austriece, care îi urmăresc activitatea patriotică, discursurile împotriva stăpânirii din cadrul societății „*Arboroasa*”, al cărui președinte este. În 1877 Ciprian Porumbescu și alți cinci membri ai societății „*Arboroasa*” sunt arestați și, în urma unui proces, sunt duși la închisoarea din Cernăuți. Lui Ciprian i se permite să-și ia neprețuita vioară, la care cântă și compune. Se povestește un episod în care, în celulă, hoțul cu care era închis izbucnește în lacrimi auzindu-l cântând. Cel care luptă cu cea mai mare ardoare pentru eliberarea tinerilor este Mihai Eminescu. După trei luni, aceștia sunt eliberați, dar temnița austro-ungară își pune o pecete neagră pe sănătatea lui Ciprian. Tuberculoza îl cuprinde ireversibil.

Singura lumină care îl inspiră și susține este iubirea pentru Berta, fiica păstorului evanghelist Gordon. Dar el este neînduplecat în fața iubirii împărtășite a celor doi sub pretextul că sunt de confesiuni diferite. Berta Gordon din Iliești a fost marea și unica iubire din viața lui Ciprian. Ea asistă din umbră la premiera operetei „*Crai nou*”, după care pleacă definitiv în Anglia, la rude, ultimul ei semn fiind o coroană de flori trimisă pentru mormântul lui.

Cu un an înaintea morții sale premature, în 1882, Ciprian Porumbescu compune prima operetă românească, „*Crai nou*”, în două acte, după textul lui Vasile Alecsandri, o creație ce asimila original elemente din

folclorul nostru cu elemente ale muzicii de la acea vreme. Opereta e pusă în scenă în sala gimnaziului românesc din Brașov, unde Ciprian era profesor. Succesul este imens, sunt două reluări, opereta e montată și la Oravița, cu bune reflectări în presa vremii.

Prețul succesului este însă boala care avansează. Ciprian Porumbescu merge să se trateze în Italia. Aici, îl întâlnește pe Verdi, căruia îi cântă „*Doina*”. Compozitorul italian este impresionat, spunând că „*după muzică se cunoaște că suntem frați*”. Aceeași „*Doină*” o cântă și Mării Mediterane, cu dor de casă, de țară. Ciprian Porumbescu și-a iubit țara cu patos și a compus cele mai vibrante cântece patriotice: „*Peneș Curcanul*”, „*Inimă de român*”, „*Pe cerul Bucovinei*”, „*Hai, române*”, „*Cât îi Țara Românească*”, etc. A compus muzică religioasă, corală, hore: „*Bătrâneasca*”, „*Hora detrunchiaților*”, *detrunchiat* însemnând rupt de țară. El este cel mai important reprezentant al muzicii românești de la sfârșitul secolului 19, îmbogățind muzica românească și universală cu noutăți; faimos și în vremea sa, ziarele comparându-l cu Johann Strauss și Franz Liszt.

Posteritatea l-a iubit și prețuit. Constantin Ghiban i-a dedicat cartea „*Cânta la Stupaca o vioară*”, Gherase Dendrino a compus opereta „*Lăsați-mă să cânt*”, Gheorghe Vitanidis a regizat filmul „*Ciprian Porumbescu*”, în 1973, cu tânărul actor Vlad Rădescu în rolul titular. Ciprian Porumbescu a fost și el suflet în sufletul neamului său, exprimându-i durerile, bucuriile, setea de libertate și identitate națională.

CRISTOS A ÎNVIAT

Această publicație este un supliment al Revistei *Speranța* – revistă editată de Bisericile Baptiste din Australia. Dorim să pătrundă în casele și în inimile românilor ca o candelă de lumină duhovnicească. Este complet în limba română, în spirit românesc, respectând cultura și tradiția românească. Ne puteți contacta la Email: desteaptaro@gmail.com, sperantaus@gmail.com

ATINGEREA MÂINII MAESTRULUI

Myra B. WELCH

Era o vioară veche și uzată, iar cel care ținea licitația nu considera că merită să piardă foarte mult timp cu ea. De aceea, a luat-o în mână zâmbind și a spus:

„Cine începe licitația, prieteni? Cine oferă un dolar? Un dolar la persoana de colo! Doi dolari dincolo! Oferă cineva trei dolari? Trei dolari o dată! Trei dolari de două ori! Mai oferă cineva ceva peste trei dolari?”...

Din spatele sălii de licitație, un bătrân cu părul albit de vreme, a ieșit în față și a luat arcușul. Apoi a scuturat praful de pe vechea vioară, a pus arcușul pe ea și a cântat o melodie atât de pură și de frumoasă, parcă era un cor de îngeri.

Când muzica a încetat, persoana care ținea licitația a spus, de data aceasta cu o voce mult mai blândă:

„Oferă cineva o mie de dolari pentru aceasta vioară? Dar două mii de dolari? Două mii de dolari! Oferă cineva trei mii? Trei mii, o dată; trei mii de două ori... Adjudecată!”

Oamenii din sala au ovaționat, deși unii dintre ei erau nemulțumiți: *„Nu înțelegem, ce anume i-a schimbat valoarea?”*. Răspunsul a venit imediat: *„Atingerea mâinii unui Maestru”*.

În mod similar, foarte mulți oameni dezechilibrați, blazați și plini de păcate, sunt vânduți ieftin în piața mulțimii lipsită de minte, la fel ca cea vioară veche. O șansă... un pahar de vin... Un joc – și acești oameni își văd de drum. O ofertă... încă una... și aproape că se lasă vânduți pe un preț de nimic... Dar când apare Maestrul și îi atinge, mulțimea fără minte nu poate înțelege schimbarea valorii unui suflet pe care o produce în el Atingerea Mâinii Maestrului.

Dacă... în Golgota...

Sanda Tulics

...Dacă Ți-aș fi trimis... măcar un bob de rouă din verdele pământului să-Ți stingă arșița suferinței de pe cruce, aruncată asupra Ta de focul păcatului uman...

...Dacă-ar fi ajuns la Tine... măcar una din lacrimile plânse în despovărea sufletului la picioarele Tale... Ți-ar fi mângâiat arșița suferinței și a chinurilor îndurate.

...Dacă-aș fi putut să prind în palme, măcar un strop de ploaie... pe care o trimiți de la facerea lumii să crească rodul în verde, tot de dragul nostru, al păcătoșilor, Ți-ar fi alinat din arșiță...

...Dacă-aș fi putut ține, măcar un fulg din zăpada troienită a iernii să-l trimit să-Ți răcorească suferința...

...Dacă m-ar fi ascultat măcar vântul, să-Ți adie pe răni...

...Dacă... măcar un strop de nectar ar fi putut ajunge la Tine să-Ți ia din amarul suferinței... să aline acel cumplit chin...

Dacă...!?

Dar, toate au pierit din fața suferinței Tale și ai rămas ... Singur ... atârnat pe lemn, în durere, să bei până la fund paharul chinului acestei lumi... din care am făcut și eu parte... odată.

...IARTĂ-MĂ...

Șiroaie de sânge

Petru Dugulescu

Șiroaie de sânge Ți curg pe obraz,
Și-n ochii Tăi lacrimi s-ascund;
Sub lemnul durerii Tu luneci și cazi,
Iar spinii în carne-Ți pătrund.

Adâncă-i durerea ce-n suflet o strângi!
Urcușul Golgotei e greu.
Iar cel pentru care Tu suferi și plângi,
Isuse, Isuse, sunt eu.

Sub ploaia cumplită a pumnilor grei,
Te rogi pentru cei ce Te bat:
„Părinte, ai milă de dușmanii Mei,
Și iartă-i, ei nu știu ce fac!”.

Tu Om al durerii, de toți părăsit,
Pe cruce Te stingi luminând.
A morții putere prin moarte-ai zdrobit,
În lume speranță-aducând.

Isuse, la Tine mă-ntorc azi căit,
Și știu că Tu n-o să mă cerți,
Eu, omul cel josnic, ce-atunci Te-am lovit,
Plângând, azi Te rog să mă ierți!

„Plata păcatului este moartea”. (Romani 6.23) Dar, Dumnezeu fiind dragoste, nu ne-a putut da pierzării. La această dilemă, în atotînțelepciunea Sa, a găsit soluția: **Să pedepsească vina noastră a tuturor în Fiul Său preaiubit, în Cristos Domnul.** El nu ne putea ierta pe degeaba, căci n-ar fi fost drept. Astfel, El a rămas un Dumnezeu drept și un Dumnezeu al dragostei. Eu sunt uimit de această dragoste! Poate nici în veșnicie nu vom ști ce mare preț de suferințe a răbdar Cristos Domnul pentru vina mea și vina ta. Noi înțelegem ceva din suferințele fizice. Și acestea au fost grozave. Dar nu înțelegem agonia spirituală din Ghetsimani și de pe Golgota când a strigat: **„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”.** Aceste dureri au fost înspăimântătoare. Au fost torturi ale iadului. Chinurile iadului sunt cauzate de despărțirea noastră pe veci de Dumnezeu, Sursa Vieții. **Așa chinuri vor îndura toți cei ce nu primesc prin credință mântuirea săvârșită de El pe Golgota. Domnul să vă trezească și să vă dea lumină să nu ajungeți acolo!**

I s-a cerut lui Mel Gibson să taie din filmul *„Patimile lui Isus”* o parte din scena cu biciuirea, căci era prea

înfiorătoare. Unii nu pot suporta nici să o privească, darămite să o suferă. Dar suferințele reale ale Domnului Isus au fost mult mai mari decât au încercat oamenii să le redea în film. Ei nu au putut reda decât durerile fizice, nu și pe cele spirituale, nici agonia sufletului Său. Acelea au fost inimaginabile, înspăimântătoare. O, **ce binecuvântate fie muncile sufletului Său, în locul meu!**

În fața acelor scene din film, oamenii nu își puteau opri lacrimile, căci își dădeau seama că tot ce a îndurat Domnul Isus Cristos a fost din pricina păcatelor noastre. Unul care săvârșise o crimă cu vreo 18 ani în urmă, la vederea filmului, s-a pocăit de păcatele sale și s-a dus la Tribunal și s-a denunțat singur. **În fața suferințelor Lui, nu poți decât să-ți recunoști vina, să pui capul în țărână, să-l ceri iertare și să l te închini Lui cu toată ființa ta. Eu am făcut lucrul acesta. Tu ai avut o zi când te-ai pocăit de păcatele tale și te-ai despărțit de ele?**

Noi avem iertarea numai datorită suferințelor Lui. Nu datorită învierii. Niciun miel dat ca jertfă de ispășire nu a înviat. Glorie lui Dumnezeu pentru scumpa jertfă de pe Golgota!

Ce importanță are atunci învierea Domnului Isus? **Învierea Lui e gloriosul document că Dumnezeu a bine-primit Jertfa Lui în locul nostru și noi am fost socotiți neprihăniți, am fost îndreptățiți.** Apostolul Pavel face precizarea aceasta în cuvintele: „**Cristos Isus, Domnul**

nostru, a fost dat din pricina păcatelor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți” (Romani 4:24-25). O, Dumnezeu al milei, cum vom putea să-Ți mulțumim pentru o mântuire așa de mare, săvârșită în zdrobirea Fiului Tău Preaiubit?

FIR DE SPERANȚĂ

ELENA MARIN ALEXE

Aș vrea să ating a Lui nemurire
Țesută pe-un deal în fir de iubire.
Mereu să rămân ancorată de cer
Cu ochii scăldați în divinul mister.

La poarta de lacrimi mi-am pus iar zăvor,
Isus mă alină atunci când mi-e dor.
Pe frunte-mi coboară cunună de vis
Și gându-mi ridică spre zări, din abis.

De când Îl cunosc privesc des în mine,
Atunci când mi-e greu colind zări senine,
Speranța mă urcă, nu cad la pământ,
Ascult și mi-e bine, rămân în Cuvânt.

Furtuni mă brăzdează și simt că mi-e frig.
Am clipe în care nu pot să-L mai strig,
Mă văd răătăcită, adesea plângând,
Stingheră și tristă pe margini de gând.

Puterea se frânge, slăbește mereu,
Aproape că zilnic resimt tot mai greu
Povara de zile cum mă apasă,
Ce lung mi se pare drumul spre-acasă.

Aș vrea să-l scurtez, s-aprind o lumină,
Pe suflet s-o pun urcând pe colină,
Pe căi nevăzute să port aripi vii,
S-arunc vâlul negru, să-mbrac bucurii.

Aș vrea să ating a Lui nemurire
Țesută pe-un deal în fir de iubire.
Mereu să rămân ancorată de cer
Cu ochii scăldați în divinul mister.

Primăvara poate fi considerată pe drept, un simbol al învierii pentru viața cea veșnică, prin jertfa Domnului Cristos, Fiul lui Dumnezeu, răstignit pe crucea Golgotei. Ea ne aduce-n suflet bucurii, privind minunile creației lui Dumnezeu, care ne vorbesc tacit despre puterea Sa, care stă deasupra tuturor lucrurilor.

Flavius Laurian Duverna

Lumânarea speranței

Geantă Nicolae

Patru lumânări ardeau pe masă. Era așa de liniște, încât se putea auzi ce „vorbesc”. Prima lumânare suspină: „Eu mă numesc **pacea**, dar oamenii nu mă doresc!”, iar lumina ei se stinse în următoarea clipă. Cea de a doua lumânare spuse: „Eu mă numesc **credința**, dar oamenii nu mai doresc să știe nimic despre Dumnezeu”. O adiere de vânt stinse și lumina acesteia.

A treia lumânare spuse tristă: „Eu mă numesc **dragostea**, dar oamenii se gândesc doar la ei înșiși și nu la alții”. O ultimă licărire și se stinse și aceasta.

Un copil veni în cameră și văzu lumânările stinse și începu să plângă. „Nu-ți fie frică”, spuse cea de a patra lumânare. „Eu mă numesc **nădejdea**, și atât timp cât ard, putem aprinde din nou lumânările: dragostea, credința și pacea!”

DESCHIS - NON STOP

Ți s-a întâmplat să ajungi la vreun magazin sau birou, iar pe ușă să afli că e închis? Pleci dezamăgit și trebuie să încerci altădată. Ce bine ar fi să găsești un birou la care poți merge cu orice problemă, la orice oră din zi sau din noapte? Vreau să-ți spun că există un asemenea loc și o asemenea Persoană care vrea să te ajute non-stop. El este Dumnezeu și la El poți merge oricând. El nu are ore de lucru ca noi, oamenii. El lucrează 24 de ore, 7 zile. El nici măcar nu doarme.

Împăratul David ne încurajează scriind în Psalmul 121: „Ajutorul îmi vine de la Domnul – de la Creatorul cerului și al Pământului; iată că El nu dormitează, nici nu doarme”. Ai nevoie de ajutor când toți ceilalți își închid ușile sau nu mai te pot include în programul lor? Dumnezeu te primește, du-te la El, El e non-stop DUMNEZEU.

Natanael Costea

COVORUL ROȘU

O femeie foarte nevoiașă, trăia într-o mare sărăcie împreună cu nepoata sa foarte bolnavă. Starea copilei se înrăutățea pe zi ce trecea nemaiavând medicamente dar nici bani să cumpere altele. Cu multă durere în suflet, bunica, hotărî să o lase singură pe nepoțica ei și să meargă la oraș să caute ajutor. La singurul spital public din regiune i s-a spus că medicii nu se pot deplasa la domiciliu și că ea trebuie să o aducă pe fată pentru a o examina.

Era disperată pentru că știa că nepoata ei, nici măcar nu se putea ridica din pat. A plecat și trecând pe lângă o biserică, hotărî să intre. Câteva doamne stăteau în genunchi spunându-și rugăciunile. Îngenunche și ea. A auzit rugăciunile acelor femei și când a avut ocazia a spus și ea cu voce tare :

- Bună, Doamne, sunt eu, Maria! Uite Doamne, nepoata mea este foarte bolnavă.

Eu aș vrea să mergi la ea și să o vindec. Te rog Doamne, notează adresa!

Doamnele erau foarte surprinse de asemenea rugăciune și continuau să asculte.

- Este foarte ușor, zise ea, doar trebuie să urmezi un drum de piatră și după ce treci un râu cu un pod, trebuie să mergi pe o cărare de pământ. Treci de magazinul de cadouri. Casa mea este ultima, mai dărăpănată.

Celelalte doamne erau atente la rugăciune și se abțineau să nu râdă.

Ea continuă :

- Uite Doamne, ușa este încuiată, dar cheia se află sub covorul roșu de la intrare.

Te rog, Doamne, tratează-mi nepoțica. Mulțumesc.

Și când toate acele doamne credeau că a terminat, Maria mai adăugă :

- Ah, Doamne, te rog, nu uita să pui cheia la loc sub covor că dacă nu, nu voi putea intra în casă. Mulțumesc, mulțumesc mult Doamne!

După ce Maria plecă, celelalte doamne au început să murmure spunând :

- Cât de deplorabil este să vezi persoane care nu știu cum să se roage!

Când Maria a ajuns acasă nu mai putea de bucurie văzându-și nepoțica stând pe podea și jucându-se cu păpușile.

- Deja te-ai ridicat din pat ! strigă ea.

Și copila privind-o cu seninătate, i-a spus :

- Un medic a fost aici, bunico! Mi-a dat un sărut pe frunte și mi-a zis că o să mă fac bine. El era așa de frumos, bunico. Hainele Lui erau așa de albe și păreau că strălucesc.

- A, mi-a mai spus să-ți zic că a fost ușor să găsească casa noastră și că a lăsat cheile sub covor așa cum tu i-ai cerut.

MORALA : DUMNEZEU NU VREA CUVINTE FRUMOASE, EL VREA CUVINTE SINCERE!

Sursa: Mântuirea sufletului/Facebook

„Iată omul!”

**A ieșit, deci, afară, purtând cununa de spini și haina de purpură.
„IATĂ OMUL!” le-a zis Pilat. (Ioan 19:5)**

Un Om care:

În Chimie a transformat apa în vin.

În Fizică, a ignorat Legea gravitației prin faptul că S-a înălțat la cer.

În Biologie, a fost născut fără o concepție normală.

În Economie, a sfidat legile economice prin hrănirea a 5000 de oameni cu doar doi pești și 5 pâini.

În Medicină, a vindecat orbi, șchiopi, leproși și alte feluri de boli fără o singură doză de medicamente.

În Istorie, este Începutul și Sfârșitul.

În Politică, El a zis că Îl vor numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.

În Religie, a zis că nimeni nu merge la Tatăl decât prin El.

Nu a avut servitori, dar Îl numeau Stăpân.

Nu a avut nici o școală, dar L-au numit Învățător

Nu a avut nici un fel de medicament, dar Îl numeau Vindecător.

Nu a avut nici o armată, dar împărații lumii se temeau de El.

Nu a câștigat nici un război, dar a cucerit lumea.

Nu a comis nici o crimă, dar L-au executat prin crucificare.

A fost înmormântat într-un mormânt, dar azi trăiește.

Numele lui este Isus, cel mai mare Om din istoria omenirii. Cel despre care zicea Pilat: „*Iată Omul*”, fără să își dea seama că are în fața lui pe Creatorul Universului, al Pământului și Creatorul nostru.

Un Paște Minunat cu Domnul Isus!

Marcel Urs

În apărarea valorilor creștine

Consiliul Bisericilor Creștine Penticostale din Australia și Noua Zeelandă, care reprezintă aproximativ 12 Biserici românești și aproximativ 2000 de membri din întreagă Australia, s-a întâlnit în timpul Convenției Bisericilor Penticostale Române din Australia și Noua Zeelandă, care a avut loc la Melbourne în perioada 11-14 ianuarie 2018. S-a discutat despre consecințele actului de căsătorie al Australiei, recent modificat, pentru societatea australiană în general și în special pentru Bisericile românești.

Consiliul a alcătuit o Declarație - Comunicat care va fi trimisă la toate forurile de decizie din Australia și NZ; Guvern, Parlament și oriunde o să fie nevoie, pentru a ne face cunoscută poziția!

Prin acest Comunicat ne exprimăm îngrijorarea cu privire la tendințele actuale de respingere a valorilor și principiilor iudeo-creștine, pe care societatea occidentală a fost construită de secole și care au consolidat democrația, demnitatea și libertatea.

De asemenea, îndemnăm Bisericile românești și credincioșii români din Australia și Noua Zeelandă să rămână credincioși valorilor și principiilor creștine prezentate în Sfânta Scriptură în ceea ce privește sexualitatea și căsătoria. Îi încurajăm să-și trăiască viața conform acestor principii și să îi învețe și pe copiii lor, pentru a ridica o generație de tineri ancorați în Cuvântul lui Dumnezeu, care să poată rezista presiunilor și perversiunilor lumii și să trăiască în conformitate cu valorile, principiile și voința lui Dumnezeu.

Acest Comunicat a fost declarat în fața a 1500 de participanți la Convenție și a fost aprobat în unanimitate.

Întâmplarea care urmează s-a petrecut în 1966 în Filadelfia, USA. Era cea mai mare manifestație populară de susținere a Vietnamului.

În piața plină de lume, a fost ridicată o tribună, la care personalități luau cuvântul pe rând. Ultima personalitate care luase cuvântul era un păstor prezbianic ce susținea cu ardoare cauza comunismului. Dintr-o dată, un om zvelt cu părul cărunt și privirea acuzatoare a înșfăcat microfonul și a spus cu o voce convingătoare: „Voi nu știți nimic despre comunism! Eu sunt doctor în comunism. Voi ar trebui să fiți de partea victimelor și nu de cea a torționarilor!”. „Dar ce dovadă ai că ești doctor în comunism?” replică pastorul. „Iată dovezile mele!” răspunse personajul, ridicându-și cămașa. Pe piept și pe spate avea numeroase cicatrice și urme de răni.

Poliția a intervenit și omul a fost arestat; el, care fusese arestat de nenumărate ori de Securitate, în România.

Numele acelui om era Richard Wurmbrand și intrase doar de câteva zile în USA. Acel incident finalizat cu arestarea avea să-l conducă în fața Comisiei pentru Securitate Interioară a Senatului american ca să-și depună mărturia. A vorbit despre realitatea torturilor, a terorii și persecuțiilor comuniste practicate contra religiei și despre utilizarea religiei pentru a-și atinge scopurile.

Principiul lui era: „Ajută pe oricine, dă-i oricui vine să ceară de la tine, chiar dacă nu-l poți ajuta decât cu puțin”. Conducătorii creștini din toată lumea l-au numit Martirul Viu și Un Pavel al Cortinei de Fier.

Pastorul Wurmbrand a fost activ, a vorbit și a călătorit pentru *Misiunea Vocea Martirilor* până la vârsta de peste 85 de ani. În ultimii 5 ani a fost ținut la pat, datorită unei severe neuropatii a picioarelor, contractată în timpul celor 14 ani de închisoare, într-o celulă izolată, când a fost obligat să stea în picioare ore interminabile și ținut în înfometare. A murit pe 17 februarie, 2001, la vârsta de 91 de ani, din cauza unei insuficiențe respiratorii. Soția sa, Sabina a murit câteva luni mai devreme, pe 17 august 2000.

În curând va fi difuzat în premieră filmul artistic „**TORTURAT PENTRU HRISTOS**”, un film despre viața sub sistemul comunist al lui Richard și Sabina Wurmbrand. Recomandăm acest film românilor de pretutindeni.

JOCUL DE LA POALA CRUCII

Costică Oprănescu

Eram la poala crucii Domnului,
La poala destinului...
Câțiva bărbați, câțiva soldați,
Războinici vechi și încercați.
Cu zarurile-am aruncat
Într-un apus îndepărtat.

Zăngănitul zarurilor
Străpunge-adâncul zărilor.
Zarurile se rostogolesc
și se topesc
împrejurul pământului,
împrejurul gândului,
împrejurul cuvântului.

Arunc zarul norocului
Peste cămașa Domnului
Iar Domnul de pe cruce mi-a șoptit
Cu-n susur incolor, neauzit:
„De ce tragi sorții pentru ea?!
Ți-am dăruit-o, e a ta”.

Arunc zarul pentru cununa de spini.
Zarul se pierde în lumi care vin.

Domnul o desprinde de pe fruntea Sa
Și mi-o întinde: „la-o, e a ta...”.

Stăm aplecați,
Câțiva bărbați, câțiva soldați,
Mercenari ai norocului
Încercați în văpaia focului.
Jucăm în tăcere
Pe păcatul ce piere,
Pe cremenea stâncii,
Pe aripa nălucii...
... jocul de la poala crucii...

Atunci pământul s-a cutremurat,
Stâncile s-au despicat,
Mulțimi de oameni s-au înfricoșat.
Apoi, pe rând, s-au aplecat în jos
Lăsând să cadă zarele de os
Din nou, peste cămașa lui Cristos...

Mi-am ridicat ochii în sus
La crucea Domnului Isus.
Sângele lui, pic cu pic, picura
Peste spini de pe fruntea mea...

CRISTOS A ÎNVIAT

Nicolai Buhari fost conducătorul Partidului Comunist Rus după revoluția bolșevică din 1917. În săptămâna Paștelui, Buhari a plecat de la Moscova la Kiev pentru ca să se adreseze unei adunări populare pe tema ateismului. A adus toate dovezile științifice și filozofice pe care le avea, pentru a lovi în creștinism. După ce a vorbit câteva ore s-a uitat peste sală. Se părea că oamenii erau ca o câmpie peste care trecuse focul și nu a mai rămas nimic decât cenușă și fum. Sigur pe reușita lui, a întrebaretoric : „*Are cineva vreo întrebare ?*”. S-a făcut o tăcere de mormânt și, după câteva momente, s-a ridicat un bărbat și, cu pași hotărâți, s-a îndreptat spre tribună. A mers la microfon, a tras aer în piept și cu toată demnitatea a spus : „*Cristos a înviat!*”. Imediat, sala s-a ridicat în picioare și, ca un vuiet de ape, a venit răspunsul : „*Adevărat a înviat!*”.

Învierea Domnului este o realitate incontestabilă. Ea este piatra de temelie a creștinismului.

Cornel Ghiță

CHEMAREA LUI ISUS

Iosif Țon

Domnul Isus ne cheamă să ieșim de sub stăpânirea lui satan și, trecând prin moartea Lui pe cruce, să intrăm în părtășia cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt.

Ceea ce vreau să subliniem este că Domnul Isus nu ne cheamă la crucea lui de la Golgota. Acolo a avut numai El de lucru și a rezolvat tot ce trebuia rezolvat. El ne cheamă să ieșim de sub stăpânirea lui satan, ne cheamă să intrăm în școala Lui, unde să învățăm cum se trăiește în noua Împărăție.

Să formulăm lucrurile altfel. La crucea Domnului Isus am căpătat eliberare din robia lui satan, împăcare cu Dumnezeu și iertare de păcate. În școala Domnului Isus învățăm transformarea după chipul lui Cristos și al lui Dumnezeu. În această părtășie trăim de pe acum în ceea ce se numește viața veșnică. Problema este că mulți ar vrea numai crucea, dar nu și școala, adică ar vrea numai iertarea de păcate (ca să meargă în cer când vor muri), dar nu și transformarea și părtășia cu Dumnezeu în viața de acum.

Crucea este poarta de trecere de la satan la Domnia lui Dumnezeu. Pentru viața noastră spirituală, să adăugăm la funcția crucii ca poartă de trecere și o altă funcție a crucii pe care ne-o arată apostolul Pavel: *„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6:14).*

După ce, prin cruce, am scăpat din robia lui Satan și am ieșit din lumea înrobătă lui și când lumea aceasta mă cheamă înapoi, iar eu îmi întorc privirea spre această lumea de păcate, în fața mea se ridică crucea Domnului Isus, prin care am scăpat de acolo. Crucea Domnului Isus îmi spune: *„Tu ai murit față de păcat (ai fost răstignit împreună cu Cristos); eliberarea ta din robie L-a costat enorm de mult pe Fiul lui Dumnezeu; nu-L mai răstigni încă o dată!”.*

În felul acesta, crucea Domnului Isus – bine înțeleasă – trebuie să fie pentru mine bariera de foc, care să mă țină despărțit de păcat și să rămân în dulcea îmbrățișare a dragostei lui Dumnezeu!

A golden scroll is unrolled, showing a prayer in red text. A large, detailed golden quill pen rests diagonally across the scroll. The background is a soft, light yellow gradient.

Rugăciunea Domnească

Tatăl nostru care ești în ceruri!
Sfințească-se Numele Tău;
vie Împărăția Ta; facă-se voia
Ta, precum în cer, și pe pământ.
Pâinea noastră cea de toate
zilele dă-ne-o nouă astăzi;
și ne iartă nouă greșelile
noastre, precum și noi
iertăm greșitorilor noștri;
și nu ne duce în ispită,
ci izbăvește-ne de
cel rău. Căci a Ta
este Împărăția
și puterea
și slava în veci.
Amin!